Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Μαρτίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 12

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 79)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΟΙ ΣΟΜΑΛΗΔΕΣ.—Ο ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΑΡΔΟΥ.—ΤΙΝΙ ΤΡΟΠΩ ΜΑΝΘΑΝΕΤΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ.—ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΥΠΟΔΟΧΗ.

Οἱ μαῦροι, οἱ ὁποῖοι κατέλαβον κοιμωμένους τοὺς ταξειδιώτας, ἀνῆκον εἰς ἕνα τῶν εἰδεχθεστέρων τύπων τῆς ἀγρίας φυλῆς τῶν Σομαλήδων. Μὲ κεφαλὴν ἐπιμήκη, χαμηλὸν καὶ στενὸν μέτωπον, ρῖνα πεπλατυσμένην καὶ γνάθους πολὺ προεξέχοντας, ἦσαν ὑψηλοὶ τὸ ἀνάστημα, ἀλλὰ τόσον ἰσχνοί, ὥστε αἱ χεῖρές των καὶ οἱ πόδες των ὡμοίαζον μὲ καλάμια, μολονότι πολλῶν αἱ κοιλίαι ἦσαν ἐκτάκτως ἐξωγκωμέναι. Τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον ὠφείλετο κυρίως εἰς τὴν κατάχρησιν τῶν ὠμῶν χορταρικῶν, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἐξογκώνῃ τὸ μέρος τοῦτο τοῦ σώματος. Οἱ περισσότεροι τῶν ἀνδρῶν εἶχον προσπαθήσῃ νὰ ἐξωραϊσθοῦν, ζωγραφίζοντες ἢ μᾶλλον ἐγχαράσσοντες κύκλους καὶ ἄλλα σχήματα ἐπὶ τοῦ προσώπου των, αἱ δὲ οὐλαὶ τῶν ἐντομῶν τούτων καθίστων ἀκόμη ἀπεχθεστέραν τὴν ἀσχημίαν των. Καὶ ἄλλοι μὲν ἐφόρουν ἁπλοῦν περίζωμα περὶ τὴν ὀσφύν, ἄλλοι δὲ ἓν εἶδος χιτῶνος, τὸν ὁποῖον ἔρριπτον ἄνωθεν τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ ἔδεσον κάτωθεν τοῦ δεξιοῦ βραχίονος, μὲ παρυφὴν ἐκ ταινίας ζωηρῶν χρωμάτων, τὴν ὁποίαν, ὡς ἔμαθον ἀργότερα, ὕφαινον αἱ ἰθαγενεῖς γυναῖκες. Ἡ ἐνδυμασία των συνεπληροῦτο διὰ σιδηρῶν κρίκων, τοὺς ὁποίους ἐφόρουν εἰς τοὺς βραχίονας καὶ εἰς τοὺς ἀστραγάλους.

Ὁ περιεργότερος μεταξὺ τῶν μαύρων τούτων ἦτο νεανίας τις, εἰκοσαετὴς περίπου, ὁ ὁποῖος, ἐκ πρώτης ὄψεως, ἐφαίνετο φορῶν ἔνδυμα ποικιλόχρωμον, πολὺ στενὸν καὶ κολλημένον εἰς τὸ σῶμά του. Ἀλλ' ἅμα τὸν ἐπλησίαζες, ἔβλεπες ὅτι τὸ ἔνδυμα τοῦτο δὲν ἦτο παρὰ ἓν παχὺ στρῶμα βαφῆς. Τωόντι, ὁ νεανίας οὗτος, ὁ ὁποῖος, σχετικῶς πρὸς τοὺς συντρόφους του, δὲν ἦτο καὶ τόσον πολὺ ἄσχημος, εἶχε βάψῃ τὸ σῶμά του κατὰ τρόπον παραδοξότατον· καὶ τὸν μὲν ἕνα πόδα εἶχε καλύψῃ μὲ γραμμὰς καθέτους, κιτρίνας καὶ ἐρυθρὰς ἐναλλάξ· τὸν δὲ ἄλλον μὲ κυανᾶς καὶ μὲ ἰοχρόους· ὁ κορμός του πάλιν εἶχε γραμμὰς ὁριζοντίας, μαύρας καὶ λευκάς· καὶ ἐκ τῶν βραχιόνων του ὁ εἷς ἦτο κόκκινος, ὁ δὲ ἄλλος κίτρινος. Τὸ γραφικὸν τοῦτο σύνολον ἐπεστέφετο διὰ προσώπου καταστόλιστου ἐπίσης καὶ τόσον κωμικοῦ, ὥστε ὁ Γεράρδος, μεθ' ὅλην τὴν σοβαρότητα τῆς περιστάσεως, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὸν γέλωτά του ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ νεαροῦ μαύρου. Οὗτος, μακρὰν τοῦ νὰ προσβληθῇ ἐκ τῆς ἱλαρᾶς αὐτῆς ὑποδοχῆς, ἤρχισε νὰ φλυαρῇ, γελῶν καὶ αὐτὸς καὶ σύρων τὸν Γεράρδον ἐκ τῆς χειρός. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι, ἀπωθήσαντες αὐτὸν χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, ἐξηκολούθησαν νὰ συζητοῦν, ἢ μᾶλλον νὰ ὁμιλοῦν ὅλοι συγχρόνως καὶ εἰς τόνον ὁλονὲν ζωηρότερον, δεικνύοντες πότε τοὺς ταξειδιώτας καὶ πότε τὸν ὁρίζοντα. Ἡ μιμική των ἦτο ἀρκετὰ καθαρά, ὥστε, καὶ χωρὶς νὰ ἐννοοῦν λέξιν ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν των, οἱ ναυαγοὶ ἐμάντευσαν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ὁδηγήσουν κάπου . . . Ἀλλὰ ποῦ, καὶ πρὸς ποῖον σκοπόν; Τοῦτο ἦτο δύσκολον νὰ ἐννοήσουν. Αἱ ἀπεχθεῖς φυσιογνωμίαι τῶν μαύρων δὲν τους ἐνεθάρρυνον διόλου, καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐφοβήθησαν μήπως ἦσαν ἀνθρωποφάγοι. Ὁπωσδήποτε ὅμως, ἀφ' οὗ δὲν τους ἐπείραξαν διόλου ὅταν ἐκοιμῶντο, ἤρχισαν ἀμυδρῶς νὰ ἐλπίζουν καὶ νὰ ὑποθέτουν ὅτι δὲν εἶχον αἱμοβόρους σκοπούς . . .

— Καὶ νὰ συλλογίζωμαι, ὅτι ἐγὼ εἶμαι

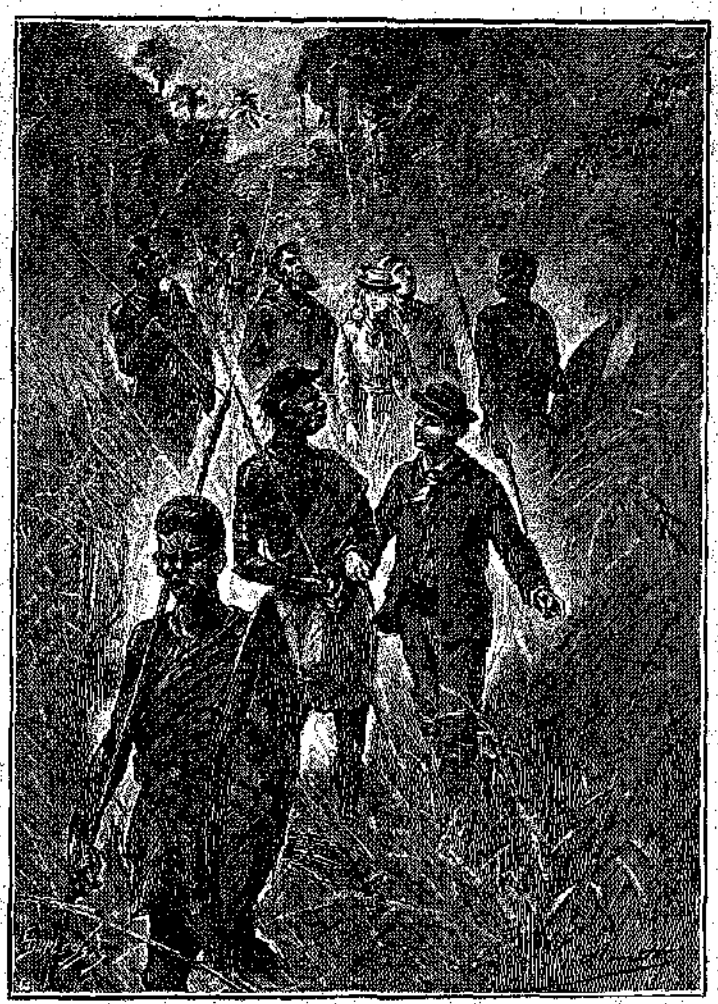

«Ἐπέρασε τὴν χεῖρά του ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ Γεράρδου, ὁ ὁποῖος ἐνόμισε καλὸν νὰ μὴ ἀπαντήσῃ τὰς φιλικὰς ταύτας ἐκδηλώσεις.» (Σελ. 94, στήλ. 6'.)

ἡ αἰτία ὅλου αὐτοῦ τοῦ κακοῦ! ἔλεγεν ὁ Γεράρδος ἐν ἀπελπισίᾳ, κτυπῶν διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον. Ἀντὶ νὰ μείνω ἄγρυπνος, σὰν στρατιώτης καλός, ἀποκοιμήθηκα σὰν τὸ κτῆνος! Ἄχ, ποτὲ δὲν θὰ συγχωρήσω τὸν ἑαυτόν μου δι' αὐτὸ ποὺ ἔκαμα!

—Ἔννοια σου, παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ Λεγκέν, γιατί καὶ ἔξυπνος ἂν ἔμενες, τὰ ἴδια θὰ ἐπαθαίναμε. Ἡ φωτιὰ ἔδιωχνεν ἀπὸ κοντά μας τὰ τετράποδα ζῷα· ἀλλὰ τὰ δίποδα ζῷα τί θὰ τα ἐμπόδιζε νὰ ἔλθουν;

— Ναί· ἀλλὰ ἂν τους ἐβλέπαμεν, ὅταν ἐπλησίαζαν, ἠμπορούσαμεν νὰ τους φύγουμε καὶ νὰ γλυτώσουμε.

— Τί λέει; Αὐτοὶ οἱ ἀρκπάδες, παιδί μου, σέρνονται μὲ τὴν κοιλιὰ σὰν τὰ φείδια καὶ σκαρφαλώνουν σὰν τῆς μαϊμοῦδες· καὶ οὔτε ποὺ κάμνουν κανένα κρότο, σὰν περπατοῦν μὲ τὰ γυμνά τους ποδάρια. Μὴ σκοτίζεσαι, γιατί δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τους γελάσῃς καὶ νὰ τους φύγῃς. Καὶ ποῦ νὰ πᾷς; Αὐτοί, γυιέ μου, ξέρουν αὐτὸν τὸν τόπο, ὅπως ἐσὺ ξέρεις τὸ περιβόλι τοῦ πατέρα σου! Ὥστε εἶνε περιττὸν νὰ κατηγορῇς τώρα τὸν ἑαυτόν σου. Ἀργὰ ἡ γλήγορα θὰ το ἐπαθαίναμε αὐτὸ· καὶ νὰ σου 'πῶ, μιὰ πού το ἐπάθαμε, καλλίτερα, γιατὶ τώρα θὰ ἔχουμε καὶ συντροφιά.

— Ἄχ, νὰ μοῦ ἄφιναν μονάχα τὸ ρεβόλβερ μου! ἐψιθύρισεν ὁ Γεράρδος.

— Χμ! κ' ἐγὼ λέγω καλλίτερα ποῦ δὲν σοῦ το ἄφισαν. Ἂν το εἶχες, θὰ ἤθελες βέβαια νὰ το μεταχειρισθῇς, καὶ τότε ἀλλοί μας! θὰ ἐχύνουνταν καὶ θὰ μας ἔσφαζαν ὅλους ὡς που νὰ 'πῇς κίμπνο! Ἐν ᾧ τώρα τελοσπάντων εἴμεθα ζωντανοί, καὶ ὅσῳ εἶνε κανένας ζωντανός, πάντα ἐλπίζει. . . Γι' αὐτὸ σοῦ λέγω, κύτταξε καλὰ νὰ μὴ θυμώσῃς τοὺς ἀραπάδες. Εἴμεθα πέντε καὶ εἶνε σαράντα. Ἔπειτα ἡ λόγχες τους—τὰ ζάγια καθὼς τὸ λένε αὐτοί,—ἔχουν φαρμάκι στὴν ἄκρη. Προσοχὴ λοιπὸν καὶ ἡσυχία. Τὸ καλλίτερο ποῦ ἔχουμε νὰ κάμουμε, εἶνε νὰ τους ἀκολουθήσουμε ὅπου θέλουν, χωρὶς ἀντίστασι.

— Καὶ ποῦ νομίζεις ὅτι θέλουν νὰ μας ὁδηγήσουν, Λεγκέν; ἠρώτησεν ἡ Κοραλία, ὠχροτάτη, συμαζευμένη πλησίον τῆς Μαργαρόνας, ἡ ὁποία ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας της τὴν Λίναν.

— Δὲν ἠξεύρω τίποτε! ἀπήντησεν ὁ ναύτης. Στὸ χωριό τους βέβαια, ὅπου θὰ μας ἐκθέσουν σὰν ἄγρια θηρία. Ἀμὲ τί;

— Μὴ θέλουν νὰ μας φάγουν; ἠρώτησεν ἡ Λίνα, μὴ δυναμένη πλέον νὰ κρύψῃ τὸν φόβον της.

— Νά μας φάγουν;! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρόνα. Ὤ, μαυρίλα μας!

— Μὰ δὲν σοῦ το εἶπα, Μαργαρόνα; ἐψιθύρισεν ὁ Γεράρδος, μειδιῶν χωρὶς νὰ θέλῃ. Εἶσαι κομμάτι πρώτης τάξεως, καὶ τρέχουν τὰ σάλια τους μόνο ποὺ σὲ βλέπουν. Πῶς νὰ μή σὲ φάγουν;

Ἀλλὰ βλέπων τὴν δυστυχῆ Λίναν ὠχροτάτην καὶ τρέμουσαν, προσέθεσε σοβαρώτερος:

— Μὴ φοβᾶσαι, Λίνα, καὶ ἔτσι τὰ λέγω. Δὲν βλέπεις αὐτὸν τὸν παρδαλὸν τὶ τσιριμόνιες μᾶς κάμνει; Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μας φάγῃ, ὕστερ' ἀπὸ τόσα; . . Γέλα, φίλε μου, γέλα ὅσῳ θέλῃς. Ἀλλὰ πρόσεξε μονάχα μὴ σου σχισθῇ τὸ στόμα ὡς τὰ αὐτιά, γιατὶ ἐγὼ βέβαια δὲν θὰ σοῦ το ράψω!

Ἡσυχάσασα ὀλίγον μὲ τὸν φαιδρὸν τόνον τοῦ Γεράρδου, ἡ Λίνα ἐτόλμησε νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὸν πολύχρωμον νεανίαν, ὁ ὁποῖος, μὲ πολλὰς καὶ διαφόρους φιλόφρονας ἐκδηλώσεις, προσέφερεν ὡραιοτάτας βανάνας. Ὁ Γεράρδος τὰς ἐδέχθη καὶ τὰς ἐμοιράσθη μὲ τοὺς συντρόφους του, οἱ ὁποῖοι ἔφαγον μὲ πολλὴν προθυμίαν. Ὁ νεαρὸς μαῦρος ἐφάνη κατευχαριστηθεὶς ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ δώρου του.

Ἐν τούτοις οἱ μαῦροι, μετὰ τὴν μακρὰν ἐκείνην φιλονεικίαν, ἐφάνησαν ἐπὶ τέλους σύμφωνοι. Ἔνευσαν εἰς τοὺς ναυαγοὺς νὰ ἐγερθοῦν, τοὺς περιεκύκλωσαν καὶ τους ἔδωσαν νὰ ἐννοήσουν σαφῶς, ὅτι ὤφειλον νὰ τους ἀκολουθήσουν. Δὲν ὑπῆρχε τρόπος ἀντιστάσεως. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου πρὶν ἐκκινήτουν, ὁ πολύχρωμος νεανίας, — ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Μπρέκος, — ἀνερριχήθη μ' εὐκινησίαν χιμπαζῆ ἐπὶ τοῦ ξηροῦ δένδρου, κατέβιβασε τὰ μανδήλια τῆς Μαργαρόνας καὶ τα παρέδωσεν εἰς τὸν Λεγκέν. Προφανῶς αἱ διαθέσεις του ἦσαν εὐμενεῖς. Ἐφάνη καταληφθεὶς ὑπὸ ζωηρᾶς συμπαθείας πρὸς τὸν Γεράρδον, διότι ἐπῆγε πλησίον του, ἐπέρασε τὴν χεῖρά του ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ νεανίσκου,—ὁ ὁποῖος ἐνόμισε καλὸν νὰ μὴ ἀποκρούσῃ τὰς φιλικὰς ταύτας ἐκδηλώσεις,—καὶ τῷ ἔδωσε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐπεθύμει νὰ περιπατήσουν οὕτω μαζί. Ἐτόλμησε μάλιστα μετ' ὀλίγον νὰ ψαύσῃ μὲ ἀδιάκριτον χεῖρα καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ νέου του φίλου, τὰ ὁποῖα εἶχον κινήσῃ εἰς τὸ ἔπακρον τὴν περιέργειάν του. Ἰδιαιτέρως αἱ σφυρίδες του (γκέτρες) τῷ ἐπροξένουν ἔκπληξιν ἀπεριόριστον, τὴν ὁποίαν ἐξέφρασε διὰ μιᾶς λέξεως, ἡ ὁποία ἐσήμαινε «πόδια ἐλέφαντος» καθὼς ἐνόησαν ἀργότερα. Ὁ Γεράρδος δὲν ἔχανε καμμίαν εὐκαιρίαν νὰ μανθάνῃ. Ἤρχισε λοιπὸν νὰ ἐρωτᾷ καθ' ὅδὸν τὸν νέον του φίλον πῶς λέγονται εἰς τὴν γλῶσσάν του διάφορα πράγματα. Παραδείγματος χάριν, ἔπιασε τὴν χεῖρά του καὶ εἶπεν ἐπανειλημμένως «χέρι; χέρι;» μὲ τόνον τόσον ἐρωτηματικόν, ὥστε ὁ μαῦρος ἐνόησεν ἐπὶ τέλους καὶ ἤρχισε νὰ κράζῃ μὲ στεντορείαν φωνήν: «Μ' τά! Μ' τά!» Ὁ Γεράρδος ἐπανέλαβε τὴν λέξιν, καὶ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον κατώρθωσε νὰ μάθῃ τὰ ὀνόματα τῆς κεφαλῆς, τῶν μελῶν τοῦ προσώπου, τῶν μελῶν τοῦ σώματος ἐν γένει, τῶν ζῴων τὰ ὁποῖα διήρχοντο ἔμπροσθέν των, τῶν δένδρων, τοῦ οὐρανοῦ, τῆς γῆς, τελοσπάντων παντὸς ὁ,τι τοὺς περιεστοίχιζεν. Ὁ Μπρέκος εὗρε μετ' ὀλίγον εὐχάριστον τὸν ρόλον τοῦ διδασκάλου καὶ ἐγέλα ὀλοψύχως μὲ τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους κατέβαλλεν ὁ μαθητής του διὰ νὰ προφέρῃ τὰς λέξεις ὀρθῶς· καὶ ὅταν ὁ Γεράρδος ἔπαυσε νὰ τον ἐρωτᾷ, αὐθορμήτως ἐκεῖνος ἔδιδε πληροφορίας.

Οὕτω, δείξας ἔξαφνα τὴν Κοραλίαν, ἐπρόφερε μὲ καταφανῆ εὐλάβειαν τὴν λέξιν «Νγενγέστι.» Οἱ ἄλλοι μαῦροι, στρέψαντες ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν νεάνιδα, ἐφάνησαν ἐπιδοκιμάζοντες τὴν ἐμπνευσιν καὶ ἐπανέλαβον ὅλοι, κινοῦντες τὴν κεφαλήν: «Νγενγέστι! Νγενγέστι!»

Οἱ ναυαγοὶ ἐνόησαν ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη εἰς τὴν δεσποινίδα Μασσαί, ἀλλὰ δὲν ἔμαθαν τὴν σημασίαν του, εἰμὴ μόνον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δειλινοῦ, ὅταν ὁ ἕσπερος ἐφάνη εἰς τὸν αἴθριον οὐρανόν, λαμπρὸς ὡς ἀδάμας. Δείξας τότε ἀλληλοδιαδόχως τὸ ἄστρον καὶ τὴν νεάνιδα, ὁ Μπρέκος τοῖς ἔδωσε νὰ ἐννοήσουν σαφῶς ὅτι συνέκρινε τὴν Κοραλίαν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, τὴν ὡραιότερον τῶν ἀστέρων· καὶ ἡ νεᾶνις δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ χαμογελάσῃ, τόσον ὁ ἔπαινος τῇ ἐφάνη ἀφελὴς καὶ εἰλικρινής.

— Ποτὲ δὲν ἐπερίμενα νὰ ἔχῃ τόσω γοῦστο αὐτὸς ὁ ἄγριος ἀρλεκῖνος! εἶπεν ὁ Γεράρδος γελῶν. Ἀλλὰ τώρα, Κορπλία, τὸν ἐκτιμῶ πολύ, ἀφ' οὗ βλέπω ὅτι εἶνε ἱκανὸς νὰ σε θαυμάζῃ.

— Αὐτοὶ οἱ Ἀραπάδες, εἶπεν ὁ Λεγκὲν φιλοσοφικῶς, εἶνε ἀλήθεια ἄσχημοι σὰν μαϊμοῦδες· ἀλλ' αὐτὸ δὲν τους ἐμποδίζει νὰ ἀναγνωρίζουν καὶ νὰ θαυμάζουν κάθε εὔμορφο πρᾶγμα. Ἂν τους ἐρωτήσῃς, θὰ ἰδῇς ὅτι θὰ ἐπροτιμοῦσαν νὰ ἦταν καὶ αὐτοὶ ἄσπροι σὰν καὶ μᾶς. Ἀλλὰ τί νὰ τους κάμω! Ὅ,τι εἶνε κανεὶς εἶνε!

— Ξεύρεις πῶς σε λένε ἐσένα, Λεγκέν; εἶπεν ὁ Γεράρδος. Σὲ λένε Μλιζού, ἀλλὰ δὲν ἐκατάλαβα ἀκόμη τί θὰ 'πῇ.

— Ποιὸς ξέρει! ἀνέκραξεν ὁ Λεγκὲν καγχάζων. Ἀλλὰ βέβαια δὲν θὰ εἶνε τίποτε καλὸ σὰν τῆς κυρίας Κοραλίας.

— Τὴν Λίναν τὴν λέγουν Νζερκού κ' ἀλλὰ καθὼς ἐκατάλαβα, ἡ λέξις αὐτὴ σημαίνει ἀπλούστατα παιδίον. Σένα, Μαργαρόνα, σ' ἐβάπτισαν Κουέζι, καὶ εἶμαι σχεδὸν βέβαιος ὅτι ἡ λέξις σημαίνει σελήνη. Εἶδες μάτι ποὺ τώχουν; Ἀμέσως εἶδαν πῶς εἶσαι φεγγαροπρόσωπη!

— Καλά. Ἀμὴ ἐσένα πῶς σὲ εἶπαν;

— Βαγάν, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος. Ὡραῖο ὄνομα, ἀλλὰ οὔτε αὐτὸ δὲν ἠξεύρω ἀκόμη τί θὰ 'πῇ.

— Ἄφοβος, ἀνδρεῖος, κανένα τέτοιο θὰ σημαίνῃ, εἶπεν ἡ Κοραλία.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν μικροῦ λόφου, ὅπου οἱ μαῦροι ἐφαίνοντο διατεθειμένοι νὰ διέλθουν τὴν νύκτα. Ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχαν ὁδοιπορήσῃ ἄνευ σπουδῆς, διασχίσαντες μεγάλας πεδιάδας, ἡ ὑλόη τῶν ὁποίων ἦτο τόσον ὑψηλή, ὥστε ἔφθανε μέχρι τῶν ὤμων τῶν μεγαλητέρων, ἐκάλυπτε δὲ καθολοκλήρίαν τὴν Λίναν.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΕΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

ΠΡΟΧΩΡΟΥΜΕΝ διὰ μέσου τῆς Πλατείας τοῦ Πανεπιστημίου, τὴν ὁποίαν κατέχει, ὡς εἴπομεν, ὁ κυκλοτερὴς ἐκεῖνος κῆπος ὁ κιγκλιδόφρακτος, μὲ τοὺς φοίνικας γύρω καὶ μὲ τὰ δύο κομψὰ ἀναβρυτήρια εἰς τὸ κέντρον, — χαλικόστρωτον χῶρον, τὸν ὁποῖον διαθέουν ξύλινα θρανία διὰ τοὺς ρεμβώδεις καὶ τοὺς κουρασμένους, — ἀνερχόμεθα τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ ἐκ τοῦ κήπου εἰς τὰ Προπύλαια, καὶ τὴν ὁποίαν φρουρεῖ δεξιόθεν ὁ μαρμάρινος Κοραῆς, καὶ ἐδῶ σταματῶμεν... ὀλίγον ἔκπληκτοι. Τί συμβαίνει; Ἡ σοφία ἐκχειλίζει ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ πλημμυρεῖ καὶ κατακλύζει ἔξω τὴν ὁδόν; Τί εἶνε αὐτὰ τὰ βιβλία καὶ τὰ φυλλάδια, διὰ τῶν ὁποίων ἔχει στρωθῆ τὸ ἔδαφος. Ὅλον τὸ πλατὺ ἐκεῖνο μαρμάρινον διάζωμα, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὸν πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου δρόμον ἀπὸ τὸν κῆπον;.. Εἶνε ἀκλούστατα ὑπαίθριον Βιβλιοπωλεῖον—ἐν Ψυχικὸν Φαρμακεῖον πρόχειρον, χωρὶς σκελετούς, χωρὶς ἐρμάρια καὶ χωρὶς δοχεῖα . . Οἱ πλανόδιοι βιβλιοπῶλαι ἐδῶ ἐγκαθίστανται καὶ ἐκτυλίσουν τοὺς θησαυρούς των,—βιβλία παλαιὰ καὶ νέα, μεταχειρισμένα καὶ ἀμεταχείριστα, ἑλληνικὰ καὶ ξένα, μικρὰ καὶ μεγάλα, πάσης ὕλης καὶ πάσης ἀξίας. Καὶ οἱ νεαροὶ φοιτηταί, οἱ διψῶντες σοφίαν, περικυκλόνουν τὸν θησαυρόν, ὅπως αἱ μέλισσαι τὰ ἄνθη, καὶ κύπτουν ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἐξετάζουν, καὶ ἐρευνοῦν, καὶ ἐκφυλλίζουν, καὶ ἐκλέγουν, ἄλλος τὸ ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον τοῦ λείπει, ἄλλος ἓν ἀπλοῦν βοήθημα τῆς ἐπιστήμης του, ἄλλος ἓν διασκεδαστικὸν βιβλίον, διὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του.

Καὶ εὑρισκόμεθα εἰς τὰ περίφημα Προπύλαια. Ὀλίγοι φοιτηταί, ἀναμένοντες τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος, ἵστανται ἢ περιφέρονται καθ' ὁμίλους, συνομιλοῦντες ἢ καὶ συζητοῦντες. Ὑπάρχουν ὅμως στιγμαί, κατὰ τὰς ὁποίας τὰ Προπύλαια εἶνε πολὺ ζωηρότερα καὶ θορυβωδέστερα. Ἐδῶ εἶνε ὁ συνήθης τόπος τῶν μεγάλων συναθροίσεων καὶ τῶν συλλαλητηρίων τῶν φοιτητῶν. Ὁσάκις γεννηθῇ κανὲν ζήτημα καὶ πρόκειται νὰ ληφθῇ κάμμία ἀπόφασις ἢ νὰ λυθῇ κάμμία διαφωνία, «οἱ φοιτηταὶ πασῶν τῶν Σχολῶν προσκαλοῦνται εἰς τὰ Προπύλαία τοῦ Πανεπιστημίου τὴν τάδε ὥραν.» Καὶ συνέρχονται ἐκεῖ πολυπληθεῖς, καὶ μαυρίζει ὅλος ἐκεῖνος ὁ χῶρος, καὶ οἱ ῥήτορες διαδέχονται ἀλλήλους εἰς τὸ πρόχειρον βῆμα, μεταξὺ τῶν δύο μεσαίων στηλῶν τοῦ κτιρίου, καὶ ἀντηχοῦν ῥητορικαὶ ἀποστροφαί, καὶ φωναὶ ἐπιδοκιμασίας ἢ ἀποδοκιμασίας, καὶ χειροχροτήματα καὶ συριγμοί. Ἐνίοτε ὁμιλοῦν ὅλοι μαζί, μὴ θέλοντες νὰκούσουν κανένα· ἄλλοτε πάλιν ἡ νεανικὴ ἐκείνη ζωηρότης, ἡ ὁποία δὲν γνωρίζει πολλοὺς χαλινούς, μὴ ἀρκουμένη εἰς τὰ διὰ τῆς γλώσσης ἐπιχειρήματα, φθάνει καὶ μέχρι συμπλοκῆς, ἡ ὁποία τρέπει εἰς ἄτακτον φυγὴν τοὺς δειλοτέρους. . . Οὕτως ἢ ἄλλως, εἶνε πάντοτε ὡραῖα καὶ ἐνδιαφέροντα τὰ φοιτητικὰ συλλαλητήρια. Ἀποτελοῦν τρόπον τινὰ καὶ μίαν ῥητορικὴν ἐξάσκησιν καὶ προπαίδειαν. Πόσοι ἐκ τῶν διακεκριμένων σήμερον ῥητόρων μας δὲν διεκρίθησαν πρῶτον ὡς ῥήτορες εἰς τὰ συλλαλητήρια τῶν Προπυλαίων! Καὶ πόσοι ἐκ τῶν σημερινῶν μικρῶν μας φίλων, ὅσοι αἰσθάνονται ἀπὸ τώρα τὸ ῥητορικὸν χάρισμα ἐντός των, δὲν θὰ λάβουν ἀφορμὴν νὰ το δείξουν διὰ πρώτην φοράν, ὅταν μετ' ὀλίγον θἀποκτήσουν τὸν τίτλον τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ πολίτου! . .

Ἀλλ' ἂς εἰσέλθωμεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἀνερχόμενοι τὴν κλίμακα τῶν Προπυλαίων. Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ἐκτείνονται δύο μεγάλοι διάδρομοι, κλειόμενοι διὰ δύο θυρῶν ἀντιμετώπων, κιγκλιδωτῶν, στολισμένων μὲ γλαύκας. Ἀπέναντι μας ὁμοία θύρα κλείει τὸν εὐρὺν πρόθυρομον, ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἀρχίζει ἡ μαρμαρίνη ἐσωτερικὴ κλίμαξ, ἡ ὁδηγοῦσα ἐπάνω εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν τελετῶν καὶ εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Βιβλιοθήκης. Θὰ την ἀναβῶμεν ἀργότερα. Πρὸς τὸ παρὸν ἂς εἰσέλθωμεν εἰς ἕνα ἐκ τῶν διαδρόμων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνοίγονται αἱ θύραι τῶν παραδόσεων. Ἐδῶ ὑπάρχει μία αἴθουσα διὰ τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολήν, ἄλλη διὰ τὴν Ἰατρικήν, ἄλλη διὰ τὴν Θεολογικήν, ἄλλη διὰ τὴν Μαθηματικήν, κτλ. Καὶ αἱ αἴθουσαι αὗται αἱ ἰσόγειοι, κατέχουν ὅλην σχεδὸν τὴν κάτω πλευρὰν τοῦ Π ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ὡς εἴδομεν τὸ ἀρχιτεκτονικὸν σχῆμα τοῦ Πανεπιστημίου. Ἂς πλησιάσωμεν τὴν πρώτην ἀνοικτὴν θύραν καὶ ἂς ἐπισκοπήσωμεν τὸ ἐσωτερικόν.

Τί ἐπιβλητικὴ αἴθουσα! πόσον ὀλίγον ὁμοιάζει μὲ αἴθουσαν παραδόσεως σχολείου ἢ γυμνασίου! Καὶ ὅμως τὰ ἐπιπλα εἶνε τὰ ἴδια: θρανία, ἕδρα, μαυροπίναξ, εἷς ἠλεκτρικὸς κώδων... Ἀλλὰ πόσον σοβαρότερα εἶνε ὅλα αὐτά! Τὸ χρῶμά των, τὸ σχῆμά των, αἱ διαστάσεις των, σὲ προδιαθέτουν ὅτι κάτι ἔκτακτον, κάτι τελειότερον καὶ ὑψηλότερον τοῦ συνήθους συμβαίνει ἐκεῖ μέσα. . . Νομίζεις ὅτι σοῦ ὁμιλοῦν καὶ σου λέγουν: «Ἐδῶ εἶνε ναός. Ἐδῶ ἐπιφοιτᾷ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τῆς Ἐπιστήμης.» Καὶ αἰσθάνεσαι μίαν ἱερὰν φρικίασιν, μίαν συγκίνησιν βαθεῖαν, βλέπων τὴν παράταξιν τῶν μαύρων καὶ σοβαρῶν ἐκείνων θρανίων, καὶ τὴν ὑψηλὴν ἕδραν, ἡ ὁποία ἵσταται ἀπέναντι καὶ τα ἐπιβλέπει. Ἡ αἴθουσα εἶνε κενή, ἔρημος, σιωπηλή. Ἀλλὰ τοῦτο προσθέτει ἀκόμη εἰς τὸ μυστήριόν της, εἰς τὴν ἐπιβλητικότητά της. Καὶ νομίζεις ὅτι ἡ ἠχὼ της διατηρεῖ ἀκόμη τοὺς σοφοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι τοσάκις ἀντήχησαν ἀπὸ τῆς ἕδρας, καὶ ἐρώτισαν τὰς διανοίας τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι ἐκάθηντο προσεκτικοὶ εἰς τὰ θρανία . . .

Καὶ θὰ συνεχίσωμεν τὸ προσκύνημά μας.

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΣΤΕΡΙΑ

Δυὸ ἀστέρια φωτεινὰ
φέγγοντας 'στὰ οὐράνια πλάτη,
μὲ ὁδηγοῦν παντοτεινὰ
'στῆς ζωῆς τὸ μονοπάτι.

Καὶ 'στὸ φῶς τους τὸ γλυκό,
ποῦ ἀκτινοβολάει ἐμπρός μου,
κάθε ἐμπόδιο καὶ κακὸ
ἀψηφῶ αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Κ' ἐνῷ βλέπω τολμηρὰ
τὸ πανόραμα τοῦ ἀπείρου,
ζῶ μὲ ἀτέλειωτη χαρὰ
'στὴν ἀγκάλη θείου ὀνείρου.

Μὲ τὰ στέρια μου αὐτὰ
ὡς καὶ τὸν Θεό μου εἶδα
ὦ, τί δῶρα ζηλευτὰ
ποῦ εἶνε ἡ Ἀγάπη καὶ ἡ Ἐλπίδα.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο ΖΑΝΤΟΣ

(Μεδαιωνικὸν διήγημα)

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 90.)

Β'.

Αἱ δύο πρῶται ἡμέραι τῆς πορείας παρῆλθον ἄνευ τινὸς ὀχληροῦ ἐπεισοδίου· τὴν τρίτην ὅμως ἡμέραν ἐπορεύοντο μεταξὺ δύο πετρωδῶν λόφων, καταφύτων ἐκ δρυῶν καὶ φηγῶν· αἱ δύσβατοι δίοδοι καὶ τὸ σκιερὸν τοῦ δάσους προσέθετον ποιάν τινα μελαγχολίαν εἰς τὴν ἐρημίαν ταύτην, ἡ δὲ Λευκὴ ὡς περίφοβος ἐν μέσῳ τῆς σιωπῆς τῶν συδένδρων αὐτῶν τόπων, ἐκρύβη εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης, χωρὶς νὰ παίζῃ πλέον, ἐνῷ ἡ Λιάνα, μεγαλητέρα καὶ περισσότερον ἐκείνης περίεργος, παρετήρει πρὸς τὰ ἔξω.

Ἐξαίφνης, οἱ ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ κλάδοι διηνοίχθησαν ἀποτόμως, καὶ δέκα πέντε ἄνδρες προσωπιδοφόροι ὥρμησαν, κραδαίνοντες τὰ αἰχμηρά των ξίφη καὶ κράζοντες :

« Παραδοθῆτε !»

Νὰ παραδοθοῦν ! μὰ τὴν ἀλήθειαν, οἱ ἀνδρεῖοι ἱππομάχοι οὔτε κἂν ἠμποροῦσαν νὰ το φαντασθοῦν· ἀλλ' ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, διὰ νὰ μὴ λεπτολογῶ, ξιφουλκήσαντες, ἔρριψαν πέντε-ἕξ ληστάς, οἵτινες ἐκυλίσθησαν κατὰ γῆς δαγκάνοντες τὸ χῶμα.

«Ὥρμησαν, κραδαίνοντες τὰ αἰχμηρά των ξίφη καὶ κράζοντες.»

Ἀλλ' ἐνῷ τοιουτοτρόπως ἐκεῖνοι ἐμάχοντο, ἄνθρωπός τις, προσωπιδοφόρος ἐπίσης, ἐπλησίασεν ἐκ τῶν ὄπισθεν τὴν ἅμαξαν ἕρπων — οὐδεὶς εἰς τὸν βρασμὸν τῆς πάλης τὸν ἀντελήφθη, — μὲ ἓν πήδημα ἥρπασεν εἰς τοὺς βραχίονάς του τὴν Λιάναν καὶ μὲ ἓν ἅλμα, ὡς ἀκροβάτης, ἐξηφανίσθη ἐντὸς τοῦ δάσους ! Τὸ παιδίον ἂν καὶ περίτρομον ἐξέβαλεν ἐν τούτοις κραυγήν, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ κόμης, στραφείς, εἶδε τὸν ἀπαγωγέα, καὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἀμέσως ἐρρίφθη ἀκράτητος εἰς τὸ δάσος· οἱ στρατιῶταί του ἔσπευσαν ὀπίσω του, ἐνῷ οἱ λῃσταὶ ἐξηφανίσθησαν δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Ὁ Κόμης καὶ οἱ ἄνδρες του, πνευστιῶντες ἔτρεχον, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζον τὸ δάσος· εἰς κάθε των βῆμα προσέκοπτον ἔμπροσθεν θάμνων καὶ βάτων καὶ τοιουτοτρόπως ἔχανον ὁλονὲν τὰ ἴχνη τῶν ἀπαγωγέων, μέχρις ὅτου ἀπαυδήσαντες, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιστρέψουν ὀπίσω ἄπρακτοι, καὶ μανιόμενοι ἐξ ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως.

Ἡ ἀπελπισία μάλιστα τοῦ κόμητος ἦτο ἐπίφοβος, καὶ χωρὶς νὰ χύσῃ δάκρυ, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐπλησίασε τὴν ἅμαξαν, τὴν φέρουσαν τὰ δύο παιδία.

Ἀντώνιο τίποτε δὲν του διαφεύγει — σὰν ἔμαθε ὅτι σεῖς θὰ ἐπερνούσατε ἀπ' ἐδῶ, σᾶς ἔστησε καρτέρι, νὰ σας ἁρπάσῃ τὸ ἰδικό σας κοριτσάκι, κύριέ μου, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ σας τὸ ἀποδώσῃ, σὰν θὰ τοῦ πληρώσετε ἀδρὰ λύτρα, κάμποσες χιλιαδοῦλες χρυσᾶ σκοῦδα, ὅσα δηλαδὴ αὐτὸς σας ὁρίσει· καὶ τὸ ἐπέτυχε, ὅπως βλέπετε. Ἐγὼ λοιπόν, ἐγώ, ὁ ὁποῖος δὲν τρέφω δι' αὐτὸν τὸν κύριόν μου παρὰ ἔχθραν ἀκοίμητη καὶ περιφρόνησιν ὅσην του πρέπει, ἦλθα ἐδῶ ἐξεπίτηδες νὰ καταστρέψω τὸ σκοπό του· θὰ σας ἀποδώσω τὸ παιδάκι σας.

— Ἂν λέγῃς τὴν ἀλήθεια, θὰ σε κάνω πλούσιον καὶ ἱππότην !

— Λέγω τὴν πᾶσαν ἀλήθεια, κύριέ μου· ἀκοῦστε μόνο τί θὰ σας εἰπῶ : Κατὰ τὴ νύκτα μέσ' 'στὸ δάσος θὰ κούσετε φωνὴ κούκκου· αὐτὸς ὁ κοῦκκος θὰ ξεφωνήσῃ τρία ξεφωνητά· ὕστερ' ἀτ' ὀλίγο ἄλλα τρία· ἕνας ἀπὸ σᾶς θὰ μ' ἀπαντήσῃ τὰ ἴδια . . .

— Ἂν σὺ ἐκτελέσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου, δὲν θὰ το λησμονήσω ποτέ· θὰ σοῦ το ἀνταποδώσω, μὰ τὴν τιμὴν τῶν προγόνων μου !

— Λοιπόν, ἐκλαμπρότατε, σύμφωνοι· τὰ μεσάνυκτα !

Καὶ φορέσας πάλιν τὴν προσωπίδα του, ὁ νεανίσκος εἰσεχώρησεν εἰς τὰ βάθη τοῦ δάσους.

Ὁ Ἀλδέρτος Δ' Αἰγγλενοὰρ μέχρι τῆς ἑσπέρας ἐμέτρει τὰς ὥρας μὲ πυρετώδη ἀνυπομονησίαν· ἐπῆλθε τέλος ἡ νὺξ καὶ μετ' ὀλίγον τὸ σύνθημα ἠκούσθη μακρόθεν ἐπαναλαμβανόμενον τρίς :

«Κούκου ! Κούκου ! Κούκου !»

Ὁ Κόμης ἀνταπήντησεν ὁμοίως· μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ αὐτὴ φωνὴ ἐπανελήφθη ἀκόμη μίαν φοράν, καὶ πάλιν ὁ κόμης ἀντεφώνησε. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐνόμισεν, ὅτι ἤκουσε ψίθυρον φύλλων ἐντὸς τῶν κλάδων· ἀναμφιβόλως . . . ἤρχετο . . . ἀλλ' αἴφνης ἐκ τῶν θάμνων σιγὰ-σιγά, ἐκ τῶν διανοιχθέντων θάμνων, εἶδεν ἐξερχομένην μορφὴν λευκήν, χαριτωμένην . . . τὸ παιδί του !

«Λιάνα μου ! Λιάνα μου ! ἐφώναξεν ὁ κόμης ἁρπάσας αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἀγαπημένο μου παιδάκι ! κ' ἐγὼ σ' ἐθαρροῦσα χαμένο, Λιάνα μου ! πουλάκι μου !

Ἡ μικρὰ ἐγέλα καὶ ἔκλαιε συγχρόνως, ἐνῷ ὁ κόμης ἦτο ὡς μεθυσμένος ἀπὸ τὴν χαράν του.

«Μὰ ποῦ λοιπὸν εἶνε ὁ Ζάντος ; ἠρώτησε τέλος.

— Ἔμπρός σας, Κύριε ! ἀπεκρίθη ἡ ἀργυρόηχος καὶ φαιδρὰ φωνὴ τοῦ νεανίου.

Ὁ Ἀλδέρτος Δ' Αἰγγλενοὰρ τὸν ἐνηγκαλίσθη λέγων :

«Δὲν θὰ μας ἀφήσῃς πλέον, φίλε μου· δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Μ' ἐπρολάβατε, ἀφέντη μου· ὅ,τι ἐσκόπευα νὰ σάς το ζητήσω ὡς χάριν... Ἀλλὰ τώρα ἂς μὴ χάνωμεν καιρόν· ἀνάγκη νὰ εἴμεθα ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος τὸ γρηγορώτερο. Πρὶν ξημερώσῃ, ὁ Ἀντώνιο δὲν θὰ καταλάβῃ τίποτε . . . μὰ σὰν προβόλῃ ὁ ἥλιος, τὰ μάτια μας τέσσερα ! . . Ἔμπρός !

— Ἔμπρός ! ἐπανέλαβεν ὁ κόμης.

Καὶ τὸ μικρὸν στράτευμα ἐξεκίνησεν ἐκ νέου, κατώρθωσε δὲ νὰ διέλθῃ τὸ δάσος ἄνευ τινὸς ἀπευκταίου, καὶ ἡ ἡμέρα μόλις ὑπέφωσκεν, ὅτε εἶχον ἤδη ἐξέλθει.

«Ἐσώθημεν ! ἐψιθύρισεν ὁ κόμης συγκεκινημένος. Ἐσώθημεν . . . χάρις εἰς σέ, Ζάντε !»

. . . . . Νὰ περιγράψω τὴν χαρὰν τῶν κομήτων Ροσγγρίζ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπανεῖδον τὸ τέκνον των, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τόσον καιρὸν ἐθρήνησαν, θὰ μοι ἦτο ἀδύνατον. Ὑπάρχουν ὑπερβολικαὶ χαραί, ὅσον καὶ λύπαι, τὰς ὁποίας ἡ καρδία τάς αἰσθάνεται, ἀλλ' ἡ γραφὶς ἀδυνατεῖ νὰ τας περιγράψῃ.

Ἀφοῦ παρῆλθον ἡμέραι τινές, καθ' ἃς ἀδιαλείπτως εὑρίσκοντο ἐν εὐθυμίᾳ καὶ ἑορταῖς, ὤφειλον νὰ σκεφθοῦν περὶ

τῆς ἐπιστροφῆς των. Τώρα ὅμως δὲν ἦσαν πλέον ὡς πρὶν τριάκοντα ἀποτελοῦντες τὴν συνοδείαν τοῦ κόμητος· τὸν ἠκολούθουν πλέον τῶν πεντήκοντα ἀνδρῶν. Ἀπεφασίσθη νὰ περικυκλώσουν τὸ δάσος καὶ νὰ ἐξολοθρεύσουν μέχρις ἑνὸς τοὺς λυμαινομένους τὴν χώραν κακοῦργους· ἀνέθεσαν τὴν ὁδηγίαν τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ εἰς τὸν Ζάντον, αἰσθανόμενοι ἰδιαιτέραν πρὸς τὸν νεανίσκον στοργὴν καὶ ἐγκάρδιον ἀγάπην.

Ἀλλ' ὁ κόμης κάπου-κάπου προσελέπων τὸν νεανίαν ἐκεῖνον, ἠσθάνετο κάτι τι εἰς τὴν καρδίαν του δυσεξήγητον, καὶ ἐσκέπτετο συγκεκινημένος :

«Μὰ αὐτό, ποῦ αἰσθάνομαι γι' αὐτὸ τὸ παιδί, δὲν εἶνε μόνον εὐγνωμοσύνη· εἶνε κάτι περισσότερον.»

Ἀλλὰ πάλιν ὡς νὰ συνήρχετο, ὕψωνε τοὺς ὤμους καὶ :

«Ὄνειρα ! . . τρέλλα ! . .» ἐψιθύριζεν.

[Ἕπεται τὸ τέλος].

(Auguste Bailly) Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 88)

Εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς συνήντησαν τὸν Παπαφίγκον, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀνέμενεν.

— Ἐκλαμπρότατοι αὐθέντα, εἶπεν ὁ ναύτης, ὅσην ὥρα τοῦ λόγου σας τὰ ἐβολεύατε μέσα μὲ τὸν Ἀρχιναύαρχο τῆς Ξηρᾶς, ἐγὼ ἔφερα τὸ στρατόπεδο ἄνω-κάτω καὶ σας βρῆκα μιὰ κ α μ π ί ν α πρώτης τάξεως, γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὸν ναύτην σας· (Καὶ τοῦτο λέγων, ἔδειξε τὸν Πκλουάζον.)

— Σοῦ εἶμαι ὑπόχρεως, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Ροκαντέν.

— Καί, εἶπεν ὁ Ἐπίτροπος, ποῦ εὑρίσκεται αὐτὸ τὸ . . . . .

— Δωμάτιον ; συνεπλήρωσεν ὁ Ἱππότης.

— Θἀρμενίσετε ἴσα ἀπὸ πίσω μου καὶ θὰ σάς το δείξω ἀμέσως, ἀπήντησεν ὁ Πεζονκύτης.

Οἱ δύο γηραιοὶ φίλοι ἠκολούθησαν τὸν προπορευθέντα ὁδηγὸν καὶ ἀφ' οὗ διήνυσαν ἕως ἑκατὸν μέτρων δρόμον, ἐσταμάτησαν ἐνώπιον μιᾶς σκηνῆς μετριωτάτου ἐξωτερικοῦ.

— Νὰ καὶ ἡ λεγάμενη, ἐκλαμπρότατοι ! εἶπεν ὁ Παπαφίγκος. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνετε καθ' ὅλα εὐχαριστημένοι !

Καὶ ἀνασύρας τὸ ὑφάσμα τῆς σκηνῆς, ἐπέδειξεν εἰς τοὺς δύο εὐπατρίδας τὸ ἐσωτερικόν της, ἐντελῶς γυμνόν, ὡς μόνα ἐπίπλα ἔχον δύο ἀχυρένας στρωμνάς.

— Μὰ ποῦ εἶνε τὰ κρεβάτια ; ἠρώτησεν ὁ Ἐπίτροπος.

— Νά, νά ! ἄχυρο πρώτης ποιότητος καὶ ὁλωσδιόλου ἀμεταχείριστο !

Ὁ Πκλουάζος δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἐμόρφασε καὶ ἐστένοξεν. Ὁ δυστυχὴς ἠσθάνθη βαθεῖαν λύπην, ἐνθυμηθεὶς τὴν μεγαλοπρεπῆ κλίνην, ρυθμοῦ Λουδοβίκου ΙΕ', τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀφήσῃ εἰς τὸ Παρίσι, εἰς τὸ ὡραῖον καὶ τόσον ἄνετον οἴκημά του. . .

Ἐπιτέλους ἔκαμαν τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν καὶ ἐγκαθιδρύθησαν εἰς τὴν σκηνήν, ὅπως ἠμπόρεσαν καλλίτερα, μὲ τὴν βοήθειαν πάντοτε τοῦ Παπαφίγκου, περιχαρεστάτου, διότι κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ ἄσυλον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζε θαυμάσιον.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι οἱ δύο εὐπατρίδαι ἦσαν τόσον πολὺ κουρασμένοι ἀπὸ τὸ μακρὸν καὶ ἐπίμοχθον ταξείδιον, ὥστε ἀπεκοιμήθησαν ἀμέσως καὶ βαθύτα-

«Νὰ καὶ ἡ λεγάμενη, ἐκλαμπρότατοι ! εἶπεν ὁ Παπαφίγκος.» (Σελ. 97, στήλ. α'.)

τα, καὶ ὅταν ἐξύπνησαν τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀργά, ἀποροῦσαν καὶ οἱ ἴδιοι πῶς ἐπέρασαν τὴν νύκτα τόσον λαμπρά, ἂν καὶ εἰς τόσον ἐλεεινὰ κρεβάτια.

Ὁ ἀπαραίτητος Παπαφίγκος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀλάλου Λαδουρέκου, παρεφύλαττεν ἔξωθεν ἀνυπόμονος. Καὶ ἅμα εἶδε τοὺς δύο φίλους ἐξερχομένους ἐκ τῆς σκηνῆς, παρουσιάσθη ἐμπρός των, τοὺς ἐχαιρέτισε στρατιωτικῶς καὶ ὡμίλησεν οὕτω :

— Ἐκλαμπρότατοι αὐθέντα, ὁ κώδων τοῦ πλοίου — ἂν εἴχαμε κ' ἐδῶ τέτοιο πρᾶγμα, — λὰ ἐκτυποῦσε τώρα ἑνδεκα ὧρες. Εἶνε λοιπὸν καιρὸς νὰ σας δείξω τὸν δρόμον τῆς ἀποθήκης, γιὰ νὰ πάρετε καὶ σεῖς τὴν κουραμάνα σας· καὶ ὕστερ' ἀπὸ τὸ πρωϊνό σας συσσίτιο, θὰ κάμουμε, καθὼς λένε, πολεμικὸ συμβούλιο, γιὰ νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ ξεμπερδέψουμε μὲ τὴ δουλειὰ τοῦ μούτσου.

Μετέθησαν εἰς τὸ πλησιέστερον οἰνοπαντοπωλεῖον, καὶ ἐνῷ ὁ Σαὶν Ροκαντὲν καὶ ὁ Πκλουάζος ἐπρογευμάτιζαν λιτῶς ἀλλὰ μὲ πολλὴν ὄρεξιν, ὁ Παπαφίγκος ἐγέμισε τὴν πίπαν του, τὴν ἤναψεν, ἔδωσε τὴν καπνοσακούλαν του εἰς τὸν Λαδουρέκον διὰ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον, καὶ ὁλονὲν καπνίζων — τόσον πολύ, ὥστε ὁ Πκλουάζος ἤρχισε νὰ βήχῃ, — ὡμίλησεν ὡς ἑξῆς :

— Τώρα τὸ ζήτημα εἶνε νὰ ρμενίσουμε ἴσια 'στὸ λιμάνι, χωρὶς νὰ π ρ ο δί σ ο υ μ ε πουθενά. Ὁ μούτσος Ρογῆρος εὑρίσκεται ἀκόμη μέσα 'στὸν Ἀ ρ γ ο ν α ύ τ η καὶ περιμένει 'ς τ ὰ π α ν ε ά. Πρέπει λοιπὸν νὰ τον φτάσουμε, νὰ τον γαντζώσουμε καὶ νὰ τον ρυμουλκήσουμε. Ἂν τώρα αὐτοὶ ποὺ τον φυλάνε, δὲν μας ἀρήσουν, θὰ κάμουμε καὶ 'μεῖς ὅ,τι πρέπει. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου !

Ὁ Λαδουρέκος ἀνύψωσε πρὸς τὸν συνάδελφόν του ὀφθαλμούς, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀνεγινώσκετο ὅλος του ὁ θαυμασμὸς διὰ τὴν εὐγλωττίαν αὐτὴν τὴν ἀπαράμιλλον, τὴν διαχυθεῖσαν μὲ λέξεις τόσον ἐκλεκτάς, κατόπιν ἐκίνησε τὴν μεγάλην κεφαλήν του ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κάμποσες φορές, — σημεῖον ὅτι δὲν εἶχε νὰ προσθέσῃ τίποτε.

— Καθὼς βλέπετε, ὁ ναύτης μου Λαδουρέκος ἔδεσε τὴν γλῶσσάν του καὶ εἶνε ἕτοιμος νὰ σας ἀκούσῃ ὅπως κ' ἐγώ, ἐκλαμπρότατοι ! προσέθεσεν ὁ Παπαφίγκος.

— Ἡ γνώμη μου εἶνε, ἀλέκραξε ζωηρῶς ὁ Ἐπίτροπος, ὅτι πρέπει πρὸ παντός. . . .

— Ἐξακολούθησε, εἶπεν ὁ Ἱππότης

ἐνθαρρυντικῶς, ἐξακολούθησε ! . . . . .

— Ναί· ἡ γνώμη μου εἶνε, ὑπέλαβεν ὁ Παλουάζος, κατακόκκινος ἀπὸ τὴν προσπάθειαν, ὅτι πρέπει πρὸ παντὸς νὰ λυτρώσωμεν τὸ δυστυχισμένον ἐκεῖνο παιδὶ ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν, καὶ ἀπὸ τὰ σκληρὰ μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ὑποφέρει !

— Ἔχει καλῶς, ἀπήντησεν ὁ Σκὶν Ροκαντέν, καὶ τόσον εἴμεθα σύμφωνοι, ὥστε ἤλθαμεν ἐδῶ ἀποκλειστικῶς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἀλλὰ ἔχεις νὰ ὑποδείξῃς κανένα τρόπον, διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτὸς ὁ σκοπός ;

Ὁ Ἐπίτροπος μετεκινήθη, ἐκοκκίνησεν ἀκόμη περισσότερον, καὶ ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶχε νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο σπουδαιότερον. Τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν ἔκαμε μετ' ὀλίγον καὶ ὁ Ἱππότης, καὶ παρεκάλεσε τὸν Παπαφίγκον νὰ ἐκθέσῃ καὶ αὐτὸς τὴν γνώμην του ἐπὶ τοῦ φλέγοντος ζητήματος.

— Ἐγώ, ἤρχισε τότε μὲ μεγάλην προθυμίαν ὁ Πεζοναύτης, ἔχω ἕνα στρατήγημα, πού μου φαίνεται πῶς θά μας βγάλῃ σὲ καλὸ λιμάνι. Ἀκούσετε. Ὁ Λαδουρέκος, καθὼς καὶ ἐγώ, ξεύρουμε λίγα ἀγγλικά. Τὰ ἐμάθαμε στὰ ταξείδια μας καὶ μποροῦμε πολὺ καλὰ νὰ συνεννοηθοῦμε μ' αὐτοὺς τοὺς παληοεγγλέζους. Λέγω λοιπὸν νἀλλάξουμε τὰ ξ ά ρ τ ι α μας σὲ τρόπο ὥστε νὰ μᾶ μας γνωρίζουν καὶ νὰ μας πέρνουν γιὰ πατριῶτές τους, καὶ ἔτσι νὰ πᾶμε νἀράξουμε στὸν Ἀ ρ γ ο ν α ύ τ η. Ἐκεῖ σὲ πρώτην εὐκαιρία, θὰ προσπαθήσουμε νὰ προσεγγίσουμε τὸ μοῦτσο, καὶ πειὰ βλέπουμε τί θὰ γίνῃ.

Τὸ σχέδιον τοῦτο ἦτο κάπως ἀόριστον καὶ δὲν παρουσίαζε μεγάλας πιθανότητας ἐπιτυχίας. Ὁπωσδήποτε, ἐλλείψει καλλιτέρου, ἠναγκάσθησαν νὰ το παραδεχθοῦν.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ μετεμφιεσθοῦν οἱ δύο Πεζοναῦται εἰς ναύτας Ἄγγλους, νὰ προσπαθήσουν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ κάτεργον, ὅπου διέμενεν ὡς αἰχμάλωτος ὁ Ρογῆρος, καὶ ἐκεῖθεν νὰ τον σώσουν, ἐφαρμόζοντες τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον θὰ τοις ἐνέπνεεν ἡ περίστασις καὶ ἡ στιγμή.

Οὕτω, χάρις εἰς τὴν προστασίαν τοῦ στρατάρχου Βίκτωρος, ὁ ὁποῖος εἶχε δώσῃ τὰς ἀπαιτουμένας διαταγὰς ὥστε οἱ τέσσαρες φίλοι νὰ ἔχουν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν νὰ πράττουν καθὼς ἤθελαν, — ὁ Παπαφίγκος καὶ ὁ Λαδουρέκος ἐξῆλθον μίαν ἑσπέραν ἀπὸ τὸ στρατόπεδον μεταμορφωμένοι εἰς ναύτας τῆς Αὐτοῦ Βρεττανικῆς Μεγαλειότητος, τόσον τελείως, ὥστε ἠμποροῦσε νἀπατηθῇ καὶ ὁ πλέον πεπειραμένος παρατηρητής· διότι ὄχι μόνον τὰς στολάς των, ἀλλὰ καὶ τὰ πρόσωπά των ἀκόμη εἶχον ἀλλοιώσῃ μὲ περούκας, μὲ πλαστὰ γένεια πυρρόχροα, κτλ. καὶ μόνον ποῦ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ μεγαλώσουν καὶ τὰ δόντια των, διὰ νὰ ὁμοιάζουν εἰς τὴν ἐντέλειαν μὲ Ἄγγλους.

Ἡ πρώτη δυσκολία, ἡ ὁποία τοῖς ἐπαρουσιάσθη, ἦτο νὰ διέλθουν τὰς πύλας τοῦ Κάδιξ, χωρὶς νὰ δώσουν εἰσερχόμενοι τὸ σύνθημα, — διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι δὲν το ἐγνώριζαν. . .

Ὁ πονηρὸς Παπαφίγκος ἔσχε τὴν ἐμπνευσιν νἀντιτάξῃ ἀπάθειαν καὶ νὰ διέλθῃ χωρὶς λέξιν, ὑψῶν τοὺς ὤμους περιφρονητικώτατα — δηλαδὴ ἀγγλικώτατα, — κίνημα τὸ ὁποῖον ἐμιμήθη ἀμέσως εἰς τὴν ἐντέλειαν καὶ ὁ κατόπιν του ἐρχόμενος Λαδουρέκος. Ὁ ἱσπανὸς σαλπὸς ἐκάλεσε τὴν φρουρὰν τῆς πύλης εἰς τὰ ὅπλα, ὁ δὲ ἀρχηγὸς αὐτῆς ἤρχισε νὰ φωνάζῃ, νὰ ὑβρίζῃ καὶ νὰ βλασφημῇ. Οὐδεὶς ὅμως ἐτόλμησε νὰ καταδιώξῃ καὶ νὰ συλλάβῃ τοὺς δύο ναύτας τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ τῆς Μεγάλης Βρεττανείας, διότι ἐφοβοῦντο τὰς συνεπείας ἑνὸς τοιούτου διαβήματος. Τῷ ὄντι, ἡ Ἀγγλία ἐφαίνετο πάντοτε πολὺ δεσποτικὴ εἰς τὰς διαφοράς μεταξὺ τῶν ἰδικῶν της καὶ τῶν Ἱσπανῶν, καὶ πάντοτε εἰς τοὺς ξένους ἔρριπτε τὸ ἄδικον. Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν κανενὸς διπλωματικοῦ ἐπεισοδίου, ὁ Παπαφίγκος καὶ ὁ Λαδουρέκος διῆλθον ἀνενόχλητοι, μολονότι ἐπέμειναν μέχρι τέλους — γνωρίζομεν διὰ ποῖον λόγον, — νὰ μὴ δώσουν τὸ σύνθημα.

Εἰσελθόντες εἰς τὴν πόλιν οἱ δύο σύντροφοι, ἐσκέφθησαν ἐν πρώτοις νὰ διευθυνθοῦν εἰς τὸν λιμένα, διὰ νὰ εὕρουν καμμίαν εὐκαιρίαν νἀνέλθουν ἐπὶ τοῦ Ἀ ρ γ ο ν α ύ τ ο υ, χωρὶς νὰ τους ὑποπτευθῇ κανείς.

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο τόσον εὔκολον, ὅσον ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὄψεως. Δὲν ἠμποροῦσαν νὰ πλησιάσουν ἀκινδύνως τὰ πολεμικά, χωρὶς νὰ τους ἐρωτήσουν εἰς ποῖον ἀνῆκον καὶ τί ἤθελαν· ἂν δὲ ἀνεκαλύπτοντο ψευδόμενοι — καὶ ἦτο πολὺ εὔκολον νἀνακαλυφθοῦν, — θὰ συνελαμβάνοντο καὶ θὰ ἐτουφεκίζοντο ὡς κατάσκοποι, ἄνευ πολλῆς διαδικασίας. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐφεύρουν κανὲν στρατήγημα, διὰ νὰ ἐξέλθουν ἐκ τῆς ἀμηχανίας ταύτης.

Ὁ Παπαφίγκος δὲν ἤργησε νὰ τὸ εὕρῃ. Τὸν ἐνέπνευσε μία φορτηγὶς (μ α ο ῦ ν α) φορτωμένη μὲ κάρβουνα καὶ δεμένη ἐκεῖ εἰς τὴν προκυμαίαν.

— Βλέπεις αὐτὴ τὴν κατάμαυρη καὶ λερωμένη μαοῦνα ; εἶπε πρὸς τὸν Λαδουρέκον. Τὸ βράδυ θὰ μποῦμε μέσα, θὰ μαυρισθοῦμε ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κορφή, καὶ τὸ πρωὶ θὰ πᾶμε αὐτὰ τὰ κάρβουνα στὸν Ἀ ρ γ ο ν α ύ τ η καὶ στὰ ἄλλα πλοῖα· ξεύρεις, εἶνε ἡ μαοῦνα ποῦ κουβαλεῖ τὰ κάρβουνα τῶν κατέργων.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΜΟΥ ΑΔΕΛΦΑΚΙ

Μὲ τὰ γαλανὰ ματάκια
καὶ τὸ μαῦρό του μαλλάκι,
Μὲ τὰ κόκκινα χειλάκια
καὶ τὸ γέλιο τὸ γλυκό,
Μὲ τὰ λόγια τὰ τρελλά του
τὸ μικρό μου ἀδελφάκι
Τί χαριτωμένο πούναι
καὶ τί συμπαθητικό !

Μπαίνει μέσ' 'στὴν κάμαρά μου
σὰν ἐργάζομαι σκυμμένος.
Καὶ μου κάμνει ἄνω κάτω
τὰ βιβλία, τὰ χαρτιά·
Μὰ τοῦ κάκου κάνω τότε,
πῶς το βλέπω θυμωμένος,
Καὶ μ' ἀγάπη τ' ἀγκαλιάζω
σὲ μιὰ ἀθῶα του ματιά.

Μπαίνει μέσ' 'στὴν κάμαρά μου
κ' ἐγὼ κάνω, πῶς θυμώνω,
Ἀλλὰ μέσα μου ἡ καρδιά μου,
πότε νἄλθῃ λαχταρᾷ,
Γιατὶ εὔθυμο κι' ἄθῶο
φθάνει νἄμπῃ αὐτὸ μόνο,
Γιὰ νὰ λάμψῃ ἡ κάμαρά μου
ἀπὸ φῶς κι' ἀπὸ χαρά.

Μπαίνει μεσ' 'στὴν κάμαρά μου. . .
ἄχ! ὡς πότε θὲ νὰ μπαίνῃ
Καὶ μαζί του θὰ μου φέρνῃ,
τόσα γέλια, τόσο φῶς ;
Αὔριο ἄνδρας σὰν καὶ μένα,
σοβαρὸς, βαρὺς θὰ γένῃ,
Καὶ δὲν θἄναι πειὰ ἀ δ ε λ φ ά κ ι,
μὰ μ ε γ ά λ ο ς ἀ δ ε λ φ ό ς.

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δύο συμμαθηταί, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Νῖκος, περιδιαβάζουν εἰς τὴν ἐξοχήν, ὅταν βλέπουν ἄνθρωπόν τινα μεγαλόσωμον, καθήμενον ἐπὶ ὀναρίου, πάρα πολὺ μικροῦ.

— Τί κλάσμα εἶνε αὐτὸ ; ἐρωτᾷ ὁ Γιάννης.

— Νόθον ἢ καταχρηστικὸν βέβαια, ἀπαντᾷ ὁ Νῖκος, διότι ὁ ἀριθμητὴς εἶνε μεγαλήτερος τοῦ παρονομαστοῦ.!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρίας

* * *

Ἡ μητέρα τοῦ Γιαννάκη ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του :

— Γιατί, Ἀλέκο, φαίνεσαι σήμερον τόσον στενοχωρημένος ;

— Ἄφησέ με, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, καὶ ἔπεσε πάλι τὸ χρυσάφι.

Καὶ ὁ Γιαννάκης ἔκκλητος :

— Μπᾶ ! καὶ πῶς δὲν ἔχουφτες νὰ το πιάσῃς;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βλληνικοῦ Βδάφους

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΕΝ εἶνε ἀνάγκη, ἀγαπητοί μου, νὰ σας εἴπω ὅτι ἔγινα πλέον καλά, ἀφ' οὗ βλέπετε σήμερον τὸ ἀλληλογραφίαν. Δόξα σοι ὁ Θεός ! . . Φοβοῦμαι ὅμως μήπως δὲν μείνετε εὐχαριστημένοι. Συνεσφαρεύθησαν, βλέπετε, αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τῶν δύο ἑβδομάδων, καὶ εἶνε τόσον πολλαί, ὥστε, παρ' ὄλην μου τὴν καλὴν θέλησιν, δὲν θὰ ἠμπορέσω νἀπαντήσω εἰς ὅλας ἐν ἐκτάσει. Τί νὰ γίνῃ !

Ἐλενιὼ Γ. Οἰκονομίδου, πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ πρώτη ἐπιστολή σου καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μου γράφῃς. Φαίνεσαι πολὺ εὐφυὴς καὶ βεβαίως θὰ διακριθῇς μεταξὺ τῶν φίλων μου. Τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ποὺ μου ἔστειλες ἦσαν ὡραιότατα.

Ἀνθόσωμος τῆς Βερώνης, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα, ἀφ' οὗ τὸ παλαιὸν ἐπροδόθη.

Ἄσε με κάτω, αὐτὸ μοῦ ἤρεσε καλλίτερα καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ ἐκλογή μου θὰ σ' εὐχαριστήσῃ. Περὶ τῆς συνδρομῆς τοῦ φίλου σου, σοῦ ἔγραψεν ὁ κ. Παπαδόπουλος.

Ἰωάννη Π. Ζωγράφε, [Ε] λάβε ἐν εὐσημον διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν σου. Μὰ τί εὔμορφα ποὺ τα λέγεις, καὶ τί καθαρὰ ποὺ γράφεις ! Βγῆκε, παιδί μου ! Φίλησέ μου τὰς δύο μικρότερας ἀδελφάς σου, τὰς ὁποίας εἶμαι βεβαία ὅτι ὑπεραγαπᾷς, καὶ γράφε μου συχνά.

Δημήλιε Ι. Καροῦσε καὶ ἀδελφοί, σᾶς συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως διὰ τὸν θάνατον τῆς λατρευτῆς μητρός σας, τὸν ὁποῖον μὲ μεγάλην μου θλίψιν ἔμαθα. Ὁ Θεὸς νὰ σας παρηγορήσῃ, ἀγαπητά μου μικρὰ ὀρφανά !

Μαρία (Ε. Δ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Ὁ *Εὐφορίων* δὲν εἶνε αὐτὸς που ὑποθέτεις. Σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου.

Τριφύλλι (Ζ. Ξ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Πάρα πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, [ΕΕ] καὶ σου εὐχομαι πᾶσαν πρόοδον εἰς τὸ βιολί, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδοκιμάσθη ὁ ζῆλός σου, ἀρότου ἀνέγνωσες τὰ περὶ τῆς Μὼδ Μακκάρθυ.

Ὡραιοτάτη ἡ πρώτη ἐπιστολή σου, *Λάζαρε Π. Καλιγκούνα*, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς συχνά.

Ζωηρὰ Φλόξ [ΕΕ] ἔλαβα ὅσα μοῦ ἔστειλες καὶ σε εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσην ἀγάπην, τὴν ὁποίαν μὲ τόσην χάριν ἐκφράζεις. Ναί· καὶ αἱ λύσεις τῶν ἰδικῶν σου Ἀσκήσεων (διότι θὰ σου δημοσιεύσω ἀρκετὰς) θὰ λογαριασθοῦν.

Μὰ πῶς ἤθελες νὰ σου γράψω ἐγώ, *Φιλέλληνι Μικρασιάτη*, ἀφ' οὗ δὲν μου ἔγραψες σύ ; Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι σὲ εἶχα λησμονήσῃ. Ἀπεναντίας σ' ἐνθυμούμην καὶ μὲ πολλὴν μου χαρὰν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου. Γράψε μου λοιπόν, ὅπως πρῶτα, ἀφ' οὗ βλέπῃς πόσον σὲ ἀγαπῶ.

Ἀπὸ τὴν νύκτα τοῦ Θεοῦ ἐσηκώθη τὸ *Τσουχτερὸ Ἀγκάθι* [Ε], μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μου γράψῃ. Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσον μάγαπᾷ ! Καὶ ξεύρετε διατί ; Διότι μὲ τὰς συμβουλάς μου τὸ ἔκαμα φρόνιμον, καὶ δὲν τιμωρεῖται τώρα πλέον, ὅπως ἄλλοτε. Καὶ ἔχει μιὰ χαρὰ ἡ γιαγιά του, μὰ μιὰ χαρά !

Νέε Ἀρχιμήδη, διὰ νὰ λαμβάνῃς ἀπ' εὐθείας τὸ φύλλον, πρέπει νὰ λάβῃς ἐτῶν πορτογαλίαν ἀπὸ τὸν κ. Δεπ. καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεως.

Δίμυλλε Ι. Χαρμαντᾶ, ἔχω ἄλλην *Βοσκοπούλαν*, ὥστε περιμένω νέον ψευδώνυμον. Ἔλαβες τὸν Χάρτην τῶν Δύσεων ;

Βίγλα [Ε] καὶ *Τί με μέλει* [Ε] μοῦ ἤρεσεν ἡ ἰδέα σας νὰ μου γράψετε μαζὶ μίαν ἐπιστολὴν. Ἐμμετρον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Διὰ τὸ ψευδώνυμον ποῦ μ' ἐρωτᾶτε, πῶς εἰμπορῶ ἀ το προδώσω ;

Πολὺ λυποῦμαι ποῦ δὲν μου γράφεις συχνότερα, *Δεσποινὶς Δῆ Χούγκ Τσάγκ*. Σὲ εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι δὲν ἤρεσε τὸν Καρνάβαλον τὴν Μ. Εἰκόνος, καὶ κύτταξε καλλίτερα. — Καὶ σύ, *Πρωτόπειρος Μέλισσα*, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ τον ἤρεσε καὶ νὰ μὴν ἠμποροῦς νὰ μου εἰπῇς εἰς ποῖον μέρος εὐαίσκεται ; Περίεργον ! Ἀμὲ τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* ; Οὔτε αὐτὸ δὲν ἤρεσ τὸν ἀληθινὸν Καρνάβαλον!

Ἀδικημένε [Σ. Τ.] αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Τὸ ἤθελα συμπαθητικώτατον. « Ὁ κακμένος ὁ Ἀδικημένος ! . . » θὰ λέγουν ὅλοι.

Ἔλαφρὰ "Ἀκατος [Σ] ἰδοὺ τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἀλλὰ διὰ ποῖα βιβλία λέγεις ; Ἐπανάλαβε, σὲ παρακαλῶ τὴν παραγγελίαν σου.

Νομίζω, *Κωνσταντῖνε Πίκουλε*, ὅτι τοὺς φίλους μου εἰμπορεῖς κάλλιστα νὰ τους ὀνομάζῃς «συναδέλφους ἐν Διαπλάσει» καὶ νὰ τους θεωρῇς τῷ ὄντι ὡς ἀδελφούς. Δὲν ὑπάρχει οἰκογένεια περισσότερον ἀγαπημένη ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας.

Σοφὲ Πιττακέ [ΕΕ] διὰ τὴν καλλιγραφικωτάτην ἐπιστολήν σου καὶ διὰ τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα. Ὡς πρώτη, μοῦ ἐφάνη ἀρκετὰ καλή· ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ καταράρῃς καὶ καμμίαν καλλιτέραν.

Ποῖος μοῦ ἔστειλε μίαν περιγραφὴν τοῦ ἀπὸ Πατρῶν εἰς Δελφοὺς ταξειδίου του ; Ἡ ὑπογραφή του πολὺ δυσανάγνωστος. Καὶ τὸ τέλος τῆς ἐκθέσεως ποῦ εἶνε ;

Μάλιστα, ἡ *Πρωΐνὴ Ὀμίχλη* πῦρε τὸν Καρνάβαλον, Αὐτὸς εἶνε ! — Ἡ *Τσούχτρα* ὅμως, ἡ ὁποία ἐνόμισεν ὅτι ἀνεκάλυψε μίαν καμήλαν, δὲν ἐπέτυχε.

Γεράσιμε Λασκαρᾶτε [ΕΕ] διὰ τὸν μῦθόν σου καὶ διὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Βέρν, τὴν ὁποίαν ἐζωγράφισες μόνος σου. Τὸ *σαμοβάρι* εἶνε μὲν ρωσσικὴ λέξις, ἀλλ' ἐκ τῆς χρήσεως ἐπολιτογραφήθη ἑλληνική, ὅπως τόσαι ἄλλαι ξέναι λέξεις. Μόνον χάριν ἀστειότητος εἰμποροῦσε κανεὶς νὰ το μεταφράσῃ κατὰ γράμμα αὐτόβρασταν (!)

Τὴν ἰδέαν τοῦ *Ἀρχιζιζανίου* περὶ τῶν Μαυροσήμων, ἐπιδοκιμάζουν ἀκόμη : ἡ *Λεμεωνιάτισσα Λιακάδα* καὶ ὁ *Κόδρος* (ὁ ὁποῖος μάλιστα προτείνει νὰ ὀνομασθοῦν *Ζιζάνια* [Ζ] πρὸς τιμὴν τοῦ *Ἀρχιζιζανίου*, λέγων : «Ὅπως δηλαδὴ τὰ ζιζάνια τοῦ ἀγροῦ φύονται μεταξὺ τῶν σπαρτῶν καὶ δὲν ἀφίνουν αὐτὰ ναὐξηθῶσιν, οὕτω καὶ τὰ [Ζ] φυτρόνοντα μεταξὺ τῶν [Ε] δὲν θὰ ἀφίνουν αὐτὰ νὰ πληθύνωνται») — τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* ὅμως καταψηφίζει τὴν πρότασιν διὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους λόγους, τοὺς ὁποίους μοῦ ἐκθέτει μὲ τὴν συνήθη του εὐγλωττίαν καὶ χάριν. Ὁ κυριώτερος εἶνε, ὅτι θὰ λυποῦνται καὶ θὰ πονοκεφαλεύονται, ὅσοι θὰ μαυρίζωνται δημοσίᾳ (ναί· ἀλλὰ ἂς προσέχουν νὰ μὴ μαυρίζωνται τότε θὰ ἦτο περιττὴ καὶ βλαβερὰ κάθε τιμωρία· ἐνῶ ἀληθεύει δυστυχῶς τὸ ἐναντίον) — ὁ *Κρὶπ Κρὶπ* ἐπιδοκιμάζει τὴν πρότασιν «καθ' ὁλοκληρίαν» — ἐπίσης καὶ ὁ *Σοφὸς Πιττακός*, καὶ ἡ *Ἐρυθρὰ Καμέλια*, καὶ τὸ *Ἰοστεφὲς Ἄστυ* [Ε] (διότι, λέγει, καὶ ἡ μητέρα δὲν ἀμείβει μόνον τὰ παιδιά της, ἀλλὰ καὶ τὰ τιμωρεῖ) — ἡ *Τσούχτρα* ὄχι μόνον τὰ ἐπιδοκιμάζει, ἀλλὰ καὶ μου στέλλει ὁλόκληρον ποινικὴν Νομοθεσίαν, δηλαδὴ πόσα [Μ] νὰ δίδω διὰ κάθε σφάλμα· — ἄλλας γνώμας θὰ ἴδωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Ἐγκρίνουδα τὰ ψευδώνυμά των, δίχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Ἀσκληπιάδην* (Ω. Ω.) *Φιλοπρόοδον* (Β. Ι.) *Γιάννην Ἀγιάννην* (Δ. Π.) *Λαίρην* (Α. Μ.) *Ἀκτίνα Χαρᾶς* (Ε. Μ. δυστυχῶς τὸ προτιμώμενον ἀνήκει εἰς ἄλλην.) *Ἥλιον τοῦ Μεσονυκτίου* (Δ. Χ. Κ.) *Κόρην τῆς Θαλάσσης* (Δ. Β.) *Κρητικὴν Σημαίαν* (Α. Ρ.) *Κρητηΐδα* (Π. Π.) *Χρυσοθήραν τῆς Ἀφρικῆς* (Κ. Ρ.) *Φιλοσοφικὸν Λίθον* (Φ. Λ.) *Ξενητευμένον Πηλιωρίτην* (Ν. Κ. τὸ πῦρα.;) *Σκιὰν Δρυὸς* (Μ. Ζ. ἕκαστον τετράδιον λεπ. 15· τὰ εἰκοσικέντε μαζὶ δρ. 3.) *Σιδηροῦν Κράνος* (Γ. Α.) *Τυμπανιστὴν* (Γ. Π. τὸ ἐγκρίνω, ἀφ' οὗ τὸ ἀπαιτῇ καὶ ὁ *Μικρὸς Τυμπανιστής*) καὶ *Ἀρκάδα* (Ψ.)

Ἀ δ ε σ π ο ι ν ί ο ι. Πληροφορίαι : Ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* συγχαίρει τὸν *Χρυσορόδαν Πακτωλὸν* [Ε] διὰ τὸ τετράδιον τῶν Μ Μυστικῶν, τὸ ὁποῖον, λέγει, ἔκαμε πολὺν κρότον. — Συγχαίρουν τὸν *Ζοφερὸν Μεσαίωνα* διὰ τὸ Βραβεῖόν του ὁ *Υἱὸς τοῦ Πηλίου*, ἡ *Χειμωνιάτικη Λιακάδα*, ὁ *Μικρὸς Κατεργάρης* ἡ *Θερινὴ Βροχή*, ἡ *Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας*, καὶ ἄλλοι πολλοί — ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Παιδικὸς Σύλλογος πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ὀνομάζεται «Ἀπόλλων» ἀλλ' «Ὀμήνια» — ἡ *Βερκιγγετόρυξ* ζητεῖ ταχυκιὰ τοῦ *Ἐθνικοῦ Ὕμνου*, διότι ὑποπτεύει ὅτι τὸν γνωρίζει· — ἡ *Ζωηρὰ Φλὸξ* ζητεῖ τὴν διεύθυνσιν τῆς *Μαρίας Α. Καλλινίκου* — ἡ *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* — ὁ *Συριανὸς Ἱππότης* ζητεῖ τὴν διεύθυνσιν τοῦ *Ὀρφέως* διὰ νὰ του γράψῃ· — ἡ *Ροδοστεφαναμένη Ἄνοιξις* ζητεῖ ταχυκιὰ τοῦ *Φαταούλα* — ὁ *Ἀπόστολος Καραπαναγιώτης* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Μακρὶ Γιολὸ* καὶ *Τρεχαγυρευόπουλον* — ὁ *Ἀνεμοστρόβιλος* καὶ ἡ *Μυλαίδη* εὐχονται εἰς τὸν *Πιστὸν Σύμμαχον* νὰ διαπρέψῃ εἰς τὴν κωμῳδίαν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ λάβῃ μέρος — ὁ *Κολοκυθόσπορος* ἀσπάζεται τὸν *Ὠρίωνα* — τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* ἀσπάζεται τὴν *Θάλλουσαν Μυρσίνην* καὶ τὴν ἐρωτᾷ διατί ἔκαυσε τὴν μετ' αὐτοῦ ἀλληλογραφίαν· — τὸ *Ἰοστεφὲς Ἄστυ* ζητεῖ ταχυκιὰ τοῦ *Ἀγγουρολεμονιωτατου*, τοῦ *Βαρδαλαμπούμπα* καὶ τοῦ *Περσέως* · — Ἄλλαι πληροφορίαι παραλείπονται, ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰν ἀλλάξουν : Ὁ *Νικητὴς τῆς Ἀουστερλίτσης* μὲ τὴν *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας*, *Ἀρχιζιζάνιον*, *Τσούχταρ καὶ Δεσβιακὸν Ἄνθος* — ἡ *Πασχαλιὰ* μὲ τὴν *Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ἴριδα*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* καὶ *Μικρὰν Πιανίστραν* — ἡ *Ροδοστεφανομένη Ἄνοιξις* μὲ τὴν *Καλλιρόην Σταῖκον*, *Μικρὸν Κατεργάρην*, *Μικρὸν Διάβολον*, *Πίφ Πάφ* καὶ *Φαταούλαν* — ὁ *Καφηζὲς* μὲ τὴν *Θεοφανώ*, *Τὸν τοῦ Πηλίου* καὶ *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* — τὸ *Τσουχτερὸ Ἀγκάθι* μὲ τὸν *Φιλέλληνα Μικρασιάτην*, *Τσουκνίδαν*, *Ἀγκάθι* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον* — τὸ *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* καὶ *Τσουχτερὸ Ἀγκάθι* — ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὸ *Σκῆπτρον τοῦ Διός*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Μή με σκοτίζῃς*, *Ἰωάννην Γρεῦ* καὶ *Τετραπέρατην* — ὁ *Χρυσοθήρας τῆς Ἀφρικῆς* μὲ τὸν *Ἄρατον* καὶ *Ἀφρικανόν* — ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων* μὲ τὴν *Ροδοστεφανομένην Ἄνοιξιν*, *Χρυσίζουσαν Κεφαλήν*, *Βασιλέα τῶν Ὀρέων*, *Ἀρχιστράτηγον Μιλτιάδην* καὶ *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* — ὁ *Ψιθυρος τῶν Φύλλων* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* [ΕΕ]. *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* καὶ *Σπασμένον Φεγγίτην* — ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ὀρέων* μὲ τὴν *Πάλλουσαν Καρδίαν*, *Ταπεινὸν Ἴον*, *Ρυθέρτον Γυϊσκάρδον*, *Ζοφερὸν Μεσαίωνα* καὶ *Βασιλέα τῶν Ναυτῶν* — ὁ *Ἐμπεδοκλῆς* μὲ τὴν *Πλησιφαῆ Σελήνην*, *Κόδρον*, *Κρὶπ-Κρὶπ*, *Νεράϊδαν τῆς Λίμνης* καὶ *Ἀγαρίστην* — ἡ *Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας*, μὲ τὸν *Ζοφερὸν Μεσαίωνα*, *Πάραλον Πέτραν*, *Χρυσοφόρον Κολόμβον*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* καὶ *Νύμφην Καλυψώ* — ἡ *Ἐτοιμόρροπος Οἰκία* μὲ τὸν *Νοστραδὶν Χόντζαν*, *Ἀρθοῦρον Κοέν*, *Χιονοσκεπῆ Ὄλυμπον*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἰωάννην Μωραΐτη* — τὸ *Πὶκ-Νὶκ*

μὲ τὴν *Σαβερίαν Καντελλοπούλου*, *Μαρίαν Ἠλιάδου*, *Σταματίναν Θεοδωρίδου*, *Μή με λησμόνει* καὶ *Ἠλιόλουστον Πρωΐαν* — ἡ *Βασίλισσα Μαργὼ* μὲ τὴν *Λευκὴν Καμέλιαν*, *Ἰωνικὴν Ἀκτήν*, *Μικρὰν Ἰάτρισσαν*, *Ἀφροναυτοπούλαν* καὶ *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* — ὁ *Ναβαρχὸς τῆς Βαρέλλας* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* — ὁ *Κάβρος* μὲ τὸν *Ἀργύρην Σαπουνάκην*, *Δ. Δρίβαν*, *Δ. Δίπλαν*, *Ν. Δεκαβάλλαν* καὶ *Ν. Καρβούνην* — ὁ *Βερκιγγετόρυξ* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ὕμνον*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἡρωϊκὸν Σῖφος*, *Ἀγγουρολογιώτατον* ([ΕΕ] διὰ τὰς ἐμμέτρους ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ Καρναβάλου·) *Φωτεινὸν Οὐρανὸν* (τὸ ψευδώνυμον δὲν ἐδόθη εἰς ἄλλον, ὥστε μένει ἰδικόν σου·) *Φρούριον τῆς Κερκύρας*, *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*, *Οὐρανίαν Μαντᾶ*, *Πτερόεσσαν Ἐλπίδα*, *Γαλανὴν Χαλκιδοπούλαν*, *Χρυσορόδαν Παχτολόν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ζωγραφιάν, τὴν ὁποίαν ἔστειλες πρὸς τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*·) *Πένθιμον Κυπάρισσον*, *Μενεξεδένιαν Χιονισμένην Ἐλάτην*, *Μικρὸν Κατεργάρην*, *Υἱὸν τοῦ Ἡλίου*, *Δάνδολον* (θὰ ἐκλέξω καὶ θὰ δημοσιεύσω· στεῖλε μου καὶ ἄλλα, διότι φαίνεται ὅτι ἔχεις γοῦστο·) *Ταναγραίαν Κόρην* (ἡ διεύθυνσις τῆς *Δέας* εἶνε ἡ αὐτή·) *Δ. Κ. Φιλέρην*, *Θεοδόσιον τὸν Μέγαν* (τὸ προτεινόμενον ψευδώνυμον ἀνήκει εἰς ἄλλον·) *Βασιλικὴν Παππᾶ* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς θερμοτάτας ἐκτιμήσεις καὶ ὑποσχέσεις·) *Πρωϊνὴν Ὀμίχλην*, *Ἀρχηγὸν τῶν Ἱερολοχιτῶν*, *Σέλευκον τὸν Κεραυνόν*, *Κόδρον*, *Ὄλπιν τὸν Γριπέα*, ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς·) *Μαστροχαλασσὴν* (ἀκόμη περιμένω τὴν ἐκτενῆ ἐπιστολήν·) *Βερκιγγετόρυγα* ([Ε] διὰ τὴν ζωηροτάτην ἐπιστολήν σου·) *Κόρην τῶν Λευκῶν Ὀρέων*, *Σ. Ι. Καραμάνον*, *Μ. Παρασκάκην*, *Βασίλισσαν Μαργώ*, *Ζηλεμένην Βοσκολοπούλαν*, *Γ. Χ. Τριάντην*, *Ἀνοιχτὴν Καρδιάν* (ἔχει ὀλίγην ὑπομονήν!) *Πίκ-Νίκ* (χαίρω πολὺ ὅτι εἰς τὴν χορεσπερίδα τοῦ Ἐθνικοῦ Λυκείου οἱ φίλοι μας διεκρίθησαν διὰ τὴν ὡραιότητα τῶν ἐνδυμασιῶν των·) *Ἑτοιμόροπον Οἰκίαν*, *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας* (ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομήτριά μου·) *Δόξαν*, *Ναυαρίνον*, *Ἰωάννην Μαρκέττη* (περιμένω τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Σ. Σταματίου* (ἔστειλα·) *Μέλανα Ἀετόν*, *Σκῆπτρον τοῦ Διός* (σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς τόσας ἐνεργείας· ὅ,τι μοῦ ἔστειλες ἐλήφθη ἐν τάξει· φίλησέ μου τὴν μικρὰν ἀνεψιάν·) *Ζώρλιγκ*, *Βασιλέα τῶν Ὀρέων* (θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειράν των·) *Ψίθυρον τῶν Φύλλων* (ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ θον φυλλάδιον·) *Πηνελόπην Ἀθανασιάδου* (ἔστειλα·) *Δ. Π. Δρίβαν*, *Βασιλέα τῶν Ἀνθέων*, *Μαρίαν Δ. Καλλινίκου* (δεκτὰ δρ. 3. ταχυδρ. λεπτὰ 60, ὥστε θὰ σου στοιχίσῃ δρ. 3,60·) *Ναύαρχον Θερβέραν*· *Δημ. Γ. Σκουζέν*, *Ἶριδα* (ἡ ἀντικατάστασις ἔγινε· δραχμὴ δὲν χρειάζεται·) *Πυθαγόραν τὸν Σάμιον* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ χαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ νέου μας φίλου, τὸν ὁποῖον ἀσπάζομαι·) *Θησέα Πίνδιον*, *Ἀπόστολον Καραπαναγιώτην*, *Λυσόχαρτον*, *Θεαγένη*, *Φειρωτὴν Βαρκούλαν*, *Συριανὸν Ἱππόκην*, *Ἀλεξικέραυνον*, *Τί με μέλει*, *Στρομπουλὴν Χορεύτριαν*, *Νοσταλγὸν Ἑλλήνα* (χαριτωμένον τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Ἀντωνάκη!) *Πηνελόπην Ι. Μοσχοφίδου* (ἔστειλα· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσον συμπαθεῖς ἐκφράσεις·) *Μέδουσαν τῆς Ἀστρονομίας* (ἔννοια σου καὶ δὲν λέγω ἔως ποῦ ἐξεσπάθωσες!) *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* (ἡ ἀνθοδέσμη σου ἀξίζει πραγματικῶς [ΕΕ]. Ὅταν δύο προτείνουν πρὸς ἀλλήλους ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν συγχρόνως, πρῶτος στέλλει . . . ὁ ἀβρότερος·) *Καφηρέα*, *Ταρταρῖνον τῆς Ταρασκόνης* (ὄχι· τὰ γεωγραφικὰ εἶνε πλέον ἐν χρήσει ἀπὸ τὰ ἰταλικά·) *Κόρην τοῦ Ζαλόγγου* (ὀρίλεις 30 λεπτὰ ἀπὸ ταχυδρ. τετράδιον·) *Πασχαλίδαν* (γράφε μου τώρα ποῦ ἔγινες καλά· πόσον εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ μ' εἶχες ὡς παρηγορίαν τὰς ἡμέρας τῆς ἀσθενείας σου!) *Β. Ε. Μυλωνᾶν*, *Ἀμέριμνον Παῖδα*, *Μέδωνα* (πρέπει νὰ στείλῃς 1 δρ.) *Σφίγγα τῶν Θηβῶν*· *Κορινθιακὴν Σταφίδα* (διατί στέλλεις δίλεπτον γραμματόσημον ἀντὶ δεκαλέπτου;) *Μακρολέλεκαν* (ἐλήφθησαν·) *Κατσαρίδιν*· *Ἀτρεμοστρόβιλον* (μαζὶ μὲ ὅλον τὸ συμβούλιον·) *Ἠλεκτρικὸν Φῶς*, *Κολοκυθόσπορον* [Ε], *Εὐπειθῆ Υἱόν* (εἶνε ἀπαράλλακτα νὲ τὰ ἄλλα Κυβόλεξα, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι κάθε λέξις, ἀντὶ νὰ χωρίζεται εἰς γράμματα, χωρίζεται εἰς συλλαβάς·) *Ἰωάννην Στεφάνου* (θὰ τὰ δημοσιεύσω, ἀλλὰ μὲ τὴν σειράν των·) *Ἄγριον Μάγδην* (μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν πρὸς τὸν Γυμνασιάρχην ἐπιστολήν σου, καὶ σε συγχαίρω·) *Δίσκον τοῦ Ἡλίου*, *Ἀνταῖον Σδλωνα Κωνσταντινίδην*, *Νεαρὰν Φιλόσοφον* (τί ὡραῖον τὸ ὄνειρον!) *Υἱὸν τῆς Νυκτὸς* (ἐγκαίρως·) *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Ἀδηφάγον Στρουθοκάμηλον* (ἴσως εἶνε ἡ ἄνοιξις, ἡ ὁποία πάντοτε ἀναγεννᾷ τὸν ἄνθρωπον καὶ τοῦ δίδει νέας δυνάμεις· ἀδελφοῦ λέω τὸ ἐνάντιον, μά... εἶνε καὶ τῆς ὀστριάς!» — αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτον νὰ μου ἐνθυαίσῃς νὰ σοῦ τὸ διηγηθῶ ἄλλην φορά·) *Ἐρημοκλῆσι*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12 Μαρτίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 3 Μαΐου

Ο χάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσιν θὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς σκάλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει δι' τόνους καὶ τελίτσα.

160. Λεξίγριφος.

Αὐτοκράτορα Ρωμαίων ἂν μὲ ἄνθη τὸν στολίσῃς,
Πόλιν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εὐκόλα θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Μιχαὴλ Παφίσσκαν

161. Συλλαβόγριφος.

Φθόγγος μουσικὸς τὸ πρῶτον
Καὶ τὸ δεύτερον ἐπίσης.
Τὸ ἄλλο μιὰ ἀντωνυμία
Ἀλλὰ κατ' αἰτιατικήν·
Καὶ ἐτὸ ὅλον θὰ γνωρίσῃς
Πόλιν Μακεδονικήν.

Ἐστάλη ὑπὸ Πυθαγόρα τοῦ Σαμίου

162. Στοιχειόγριφος.

Ὅπως ἔχω, εἶμαι ὅρος·
Ἕνα γράμμα ἂν μου ἀλλάξῃς
Πρᾶγμα μάκαιον θὰ πράξῃς
Διότι μένω πάλιν ὅρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆ. Φιλοπάτριδος Ἰαδος

163. Αἴνιγμα.

Ζητεῖς τί εἶμαι; Πρόσεξε τὸ σῶμα σου νὰ κλείσῃς
Διότι μὲ ἀφάνισες, εὐθὺς ὡς μ' ἐκφωνήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μιλλοτοῦ Ἥρωος [Ε]

164. Κεκρυμμένον Τρίγωνον.

1.—Ὁ Ὅμηρος εἶνε ὁ μέγιστος τῶν ποιητῶν.
2.—Ἡ Δῆλος εἶνε νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
3.—Ὁ Ἕκτωρ ὁ ἥρως ἦτο Τρῶς.
4.—Τὸν ἄνδρα βλάπτει θυμός.
5.—Σώζου καὶ φεῦγε.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Κ. Δεκαβάλλα

165. Πυραμίς.

\+ =Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν
* + * =Σύνδεσμος. [ζῶν καὶ μη-
* * + * * =Ἀρχαῖος βασιλεύς. [χανήν.
* * * + * * * =Διάσημος δημαγωγός.
* * * * + * * * * =Βασιλομήτωρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας

166-168. Κεκρυμμένα ὀνόματα ποταμῶν.

1.—Ἐκ τῶν κόπων καὶ στερήσεων, πολλοὶ γηράσκουν πρόωρως.
2.—Τὸ Λονδῖνον εἶνε πρωτεύουσα τῆς Μεγάλης Βρεττανίας.
3.—Ὡς ἀληθὴς τοῦ Χριστοῦ ὀπαδός, ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ἀρχιμήδους

169-171. Λογοπαίγνια.

1.—Ποῖος θεὸς εἶνε νέος;
2.—Τί πρᾶγμα διατάσσει τὸν Κινέζαν Λῆ νὰ ὑπάγῃ;
3.—Ποῖος ἐρωτᾷ ἂν δύναται νὰ προφέρῃ τὴν λέξιν λέων;

Ἐστάλη τοῦ Λυσοχάρτου

172. Ἀπορία.

Ἕνας ψαρᾶς ρίπτει τὰ δίκτυα του καὶ πιάνει ἕνα ψάρι. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὰ ρίπτει πάλιν καὶ πιάνει τρεῖς φορὲς περισσότερον καὶ τρεῖς φορὲς ὀλιγώτερον. Πῶς γίνεται τοῦτο;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλίου τῆς Σπάρτης [Ε]

173. Ἐρώτησις.

Τί πρᾶγμα βλέπαμεν ἅπαξ καθ' ἑκάστην στιγμὴν καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἑβδομάδα καὶ μῆνα, οὐδέποτε δὲ οὔτε εἰς ἑκατὸν ἔτη;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Τομπανιστοῦ [Ε]

174. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα ἀστερισμοῦ:

1, Πρόθεσις. 1, Ζῶον. 3, Ρήτωρ. 4, Θάλασσα ρηχή. 5, Ἥρως. 6, Πτηνόν. 7, Ἀργοναύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρωβέρτου Γυτσκάρδου

175. Ἐλλιποσύμφωνον.

ιευε-αι-η-εευα.

Ἐστάλη ὑπὸ Μ. Παρασκάκη

176. Γρίφος.

ΜΟ + ΟΛ εἰς ΑΙ
Γ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου

ΤΟΜΟΙ
„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἑξῆς: **4,5,6,7,9,11,15, 16,17,18,19,20,21,22,23,24**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις. πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἑξῆς: **1,3,8,12,13,14**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10ος** πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1985, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7.—Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὑρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς **Α'** περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ λεπτομερής, μὲ τὰ περιεχόμενα ἑκάστου τόμου τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς στέλλεται πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.